

عنوان مقاله:

اصول حاکم بر اخذ هزینه دادرسی مدنی در حقوق ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق و علوم قضایی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

حمید ابهری - دکترای حقوق خصوصی، استاد گروه حقوق خصوصی دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه مازندران

مجید عارفعلی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه مازندران مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد آیت الله آملی وکیل پایه یک دادگستری

خلاصه مقاله:

هزینه دادرسی مدنی، از جمله پیوندهای مستحکم میان حقوق و اقتصاد و به عنوان یکی از شاخص های کنترل و سنجش کیفیت و کارآمدی نظام عدالت آیینی است. لذا اخذ آن همواره باید در چارچوبی نظاممند و با رعایت اصولی به عمل آید که عبارتند از: اصل تخصیص عقلایی، اصل انتقال پذیری، و اصل معقول و متعارف بودن. اصل تخصیص عقلایی، ناظر به نظام های تحمل هزینه دادرسی مدنی است. اصل انتقال پذیری نیز، قائل به سه نوع انتقال پذیری قانونی، قضایی و قراردادی است. اصل معقول و متعارف بودن هزینه های دادرسی مدنی را باید حد تعادل میان دو اعتقاد «رایگان» یا «هزینه بودن» دادرسی دانست تا در عین ممانعت از طرح دعاوی واهی و بی بنیان یا ایدایی، اسباب تحقق اصل دسترسی آسان و ارزان به خدمت عمومی دادرسی را فراهم نموده و مانع جدی حق گزاری به شمار نرود.

کلمات کلیدی:

انتقال پذیری، تخصیص عقلایی، دادرسی، معقول و متعارف بودن، هزینه دادرسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1197884>

